

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯƠI LĂM

TẠ ƠN MUỘN KIẾM

Tiểu Phi mỉm cười:

-Lý huynh khiêm nhượng thái quá !

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Trong phái Võ Đường, ít nhất cũng có năm người có công lực đáng kể !

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Hồ huynh muốn nói đến vị chưởng giáo và bốn vị đại hộ pháp của phái Vũ Đường ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Đúng vậy !

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Dù năm người đó tham gia kiếm trận Bát Quái, vẫn còn thiếu ba vị. Thiếu một, đã là một yếu tố rồi, hà huống thiếu ba ? Tìm ba người khác, miễn cưỡng sung vào chỗ thiếu, thì kiếm trận đương nhiên phải lỏng lẻo !

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thật vậy ! Muốn có một kiếm trận hoàn toàn nghĩ khó quá chừng !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cho nên, kiếm trận dù lợi hại, vẫn có sơ hở như thường, và cao thủ chân chánh phá vỡ là sự dĩ nhiên !

Rồi hắn cười nhẹ, tiếp luôn:

-Ha huống bốn vị đại pháp chắc gì có công lực ngang nhau ? Và vị tất họ đều là cao thủ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Điều đáng chú ý là những cao thủ tuyệt đỉnh chân chánh chẳng hề tham gia bất cứ kiếm trận nào. Họ chỉ bằng vào thực tài, đơn lực, mà giao đấu, chẳng bao giờ họ chấp nhận đấu pháp liên thủ !

Lý Ngọc Hàm vỗ tay:

-Đúng như Lưu Hương huynh nói ! Từ ngày phái Vũ Đường được ngày sáng lập đến nay, không hề có một vị chưởng giáo c3a đời nào tham gia kiếm trận !

Hắn dừng lại một chút, đoạn lặn luận :

-Một kiếm pháp hữu danh như Vũ Đường còn không thể có đủ người phối hợp để thành lập một kiếm trận, nói chi đến các phái khác ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Các hạ nói trên trời dưới đất, hơn nửa đêm rồi vẫn chưa biết lệnh tôn còn tâm nguyện nào chẳng được thỏa mãn. Vậy điều lệnh tôn muốn giao phó cho bọn này là chi ?

Lý Ngọc Hàm chỉnh sắc thốt:

-Gia phụ nghiên cứu qua các kiếm trận, tự mình sáng chế một trận pháp, người cho rằng khắp trong thiên hạ chẳng có một ai phá nổi kiếm trận đó. Nhưng, ít nhất cũng phải có sự chứng minh để biết chắc là trận pháp đó vững kín phi thường chứ ! Do đó, gia phụ còn thắc mắc mãi !

Hắn thở dài tiếp:

-Muốn chứng minh, phải có hai điều, mà hai điều đó gần như nan giải. Điều thứ nhất, là trận pháp đòi hỏi một số người, bởi một người thì sao thành trận thế được ? Gia phụ giảm thiểu nhân số, còn sáu người. Tuy số người có ít hơn so với Bát Quái kiếm trận. Song tìm đâu đủ số người ít đó ! Sáu người phải có công phu tuyệt đỉnh, hơn nữa phải đồng đều, không mảy may chênh lệch tài nghệ cũng như chân lực !

Tiểu Phi hỏi:

-Đối với lệnh tôn, thế nào mới xứng đáng là một cao thủ tuyệt đỉnh ?

Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Tối thiểu phải ngang tài ngang sức với bảy vị chưởng môn bảy phái đương thời. Phải xử dụng kiếm thuần thục, chẳng hạn như ...

Tiểu Phi cười nhạt:

-Như Soái Nhất Phàm ?

Lý Ngọc Hàm không hề biến sắc, thở dài:

-Phải ! Rất tiếc, cao thủ cỡ Soái lão tiền bối, tìm được một người đã là khó khăn rồi, nói chi đến việc tìm đủ sáu người ! Khó lắm ! Khó như lên trời đấy, Lưu Hương huynh !

Tiểu Phi chớp mắt:

-Đối với ai khác thì khó khăn là phải ! Chứ còn như lệnh tôn, đừng nói là tìm đủ sáu người, muốn có hơn số đó, thiết tưởng cũng dễ dàng như thường !

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Lưu Hương huynh nói rất đúng ! Gia phụ có rất nhiều bằng hữu, trong số cũng có mấy vị khả dĩ được xem như cao thủ tuyệt đỉnh. Song họ là những cánh chim trời, nay đây mai đó, tìm họ như đuổi gió ngàn khơi ! Mãi đến hôm nay mới có đủ sáu vị.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Thế thì tâm nguyện củ a lệnh tôn được thỏa mãn rồi ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Hồ huynh đừng quên đó mới là điều thứ nhất. Còn điều thứ hai. Chính điều này mới là điều chánh, khó khăn hơn nữa !

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-A ?

Lý Ngọc Hàm từ từ tiếp:

-Có trận rồi, phải có người phá trận, để xem cho biết trận thế có vững chắc hay không. Tìm đâu ra người phá trận ? Bởi người phá trận phải hơn cả sáu vị kia ở hai mặt vũ công và cơ trí ?

Rồi hần nhìn Tiểu Phi, điểm một nụ cười:

-Chỉ có người tài và trí kiêm toàn, ít nhất cũng ngang với sáu vị đó, mới đảm đương cái việc chứng minh trận pháp nổi. Lưu Hương huynh nghĩ có đúng như vậy chăng ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Lý huynh có lưu ý đến người nào chưa ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Theo ý tại hạ, thì trên thế gian này chỉ có mỗi một người làm nổi cái việc đó. Ngoài người ấy ra, dù có đi tìm khắp năm hồ bốn biển ba sông, thiết tưởng cũng phí công vô ích !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ai thế ?

Lý Ngọc Hàm nhìn thẳng vào mắt chàng:

-Chính Lưu Hương huynh !

Đoạn hần cười nhẹ, tiếp:

-Giả như Lưu Hương huynh bằng lòng xuất thủ, thì cái điều tâm nguyện của gia phụ cầm như thỏa mãn rồi !

Tiểu Phi vẫn không biến cải thần sắc, từ từ hỏi:

-Tại hạ không còn cách nào khác hơn ?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

-Chắc là không, Lưu Hương huynh !

Hồ Thiết Hoa biến sắc, vụt đứng lên, cao giọng hỏi:

-Bỗng nhiên, các hạ muốn cho hần động thủ cùng một lúc với sáu người cở Soái Nhất Phàm, như vậy có khác nào các hạ định dồn hần vào tử cảnh ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười không đáp.

Mỉm cười, không đáp tức nhiên mặc nhận.

Tiểu Phi cười nhạt:

-Lão Hồ ! Đừng khẩn trương vô ích. Giả như sanh mạng này có giao oan cho tạo hóa, thì chết tại Ứng Thúy Sơn Trang cũng là một vinh dự chứ ? Còn hơn là phải chết nơi khác !

Hồ Thiết Hoa giật mình, kéo chàng đến một góc nhà, thấp giọng hỏi:

-Người có chắc là mình thắng không ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao chắc được ?

Hồ Thiết Hoa dặm chân:

-Không nắm được cái cơ tất thắng sao người lại ngăn cản ta khẩn trương. Đường nhiên là ta phải lo ngại cho người chứ !

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Sự tình đã diễn ra như vậy, người có khẩn trương cũng vô ích chẳng những không cứu vãng được gì, mà làm cho họ khinh thường chúng ta nhút nhát.

Hồ Thiết Hoa chớp liền ánh mắt mấy lượt, trầm giọng thốt:

-Nếu bây giờ, chúng ta xông pha, có thể còn kịp thoát ra ngoài.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Muộn rồi, lão Hồ !

oOo

Rèm trúc được vén qua một bên.

Mấy người nổi đuôi cá tiến vào.

Bao nhiêu người đó, đều mặc y phục thuần sắc đen, loại hàng hết sức nhuyễn, dệt bằng tơ đẹp, óng ánh chớp dưới bóng đèn.

Hàng rất nhuyễn, rất bóng, dợn dợn như giòng nước quanh co.

Nhưng, thân pháp của họ khinh linh, họ bước đi cách nào, y phục không hề dao động.

Họ lại bước nhanh, bước chân nhẹ nhàng, không gây một tiếng động.

Nếu họ không là ma quỷ, có hình không thể chất, thì hẳn là họ có lối đi hổng cao khỏi mặt đất.

Người nào cũng có vuông lụa bao mặt, thường thường những vuông khăn bao mặt đều có khoét lỗ, song họ không cần khoét lỗ, cứ để nguyên vuông lụa như vậy.

Do đó, không nhận ra họ qua gương mặt, bọn Tiểu Phi cũng chẳng thấy được ánh mắt của họ như thế nào.

Người ta cũng có thể nhận nhau bằng ánh mắt, bởi ánh mắt cũng có những đặc điểm của nó.

Hiện tại, Tiểu Phi à Hồ Thiết Hoa đành chịu.

Tuy họ bước đi ung dung, tuy họ không để lộ chân tướng, họ vẫn biểu lộ được một oai khí phi phàm, nhìn họ là ai ai cũng sanh niềm khiếp đảm.

Người đi đầu, có thân vóc quá ốm lại quá cao. Bước đi thẳng lưng, vóc người càng cao hơn, người đó xê dịch như một đoạn trúc dài xê dịch, bên ngoài có phủ một lượt y phục.

Tay y cầm một thanh kiếm hình dáng cổ quái, thanh kiếm lại bằng đồng, thuộc loại cổ kiếm.

Người thứ hai cũng ốm nhưng lại quá thấp.

Người thứ ba rất cao khôi vĩ như một hộ pháp. Cả hai đi lại gần trông như hai thái cực, cực tiểu và cực đại, cực trường và cực đoản.

Hai người đó, cũng cầm kiếm, chớp sáng ngời hiển nhiên là những nhân vật huyền hữu. Kiếm có hình thức thông thường, chẳng ai biết được lai lịch, dù nó có lai lịch phi thường.

Người thứ tư có thân vóc tầm thường, cũng cầm trường kiếm thông thường.

Nếu gặp người đó nơi quan lộ, chẳng ai nghĩ rằng mình đã gặp bậc cao nhân.

Người thứ năm, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt, song từ lúc y bước vào thì sảnh đường như ngột sát khí.

Năm người !

Dù Lý Ngọc Hàm đã nói là triệu tập được sáu vị, song hiện tại chỉ có năm vị xuất hiện.

Hồ Thiết Hoa lo sợ cho Tiểu Phi.

Lấy con mắt nhà võ mà nhận xét người, y cho rằng những vị này không kém Soái Nhất Phàm mấy may.

Tiểu Phi giữ vẻ bình tĩnh đáng ngợi. Chàng điểm nụ cười nhẹ, vòng tay hướng về năm người, nghiêng mình chào rồi thốt:

-Tại hạ có nghe nói, tại Ứng Thúy sơn trang có mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh tự nghĩ hôm nay đến đây, bái kiến các vị đúng là một vinh hạnh lớn lao cho tại hạ. Ngờ đâu, các vị tiền bối lại định giấu mặt giá bu mảy, điều đó làm cho bọn tại hạ vô cùng thất vọng !

Năm người đó, vào đến nơi rồi, đứng lặng không có cử động không nói năng gì.

Tiểu Phi mỉm cười, tiếp:

-Các vị tiền bối giấu mặt cũng được. Thế tại sao lại còn giấu luôn đôi mắt ?

Người cao lớn bỗng thốt:

-Chúng ta chỉ dùng cái tâm điều khiển kiếm, không cần đến mắt.

Âm thanh của lão vang lên như chuông đồng gióng, chấn động cả không gian tòa đại sảnh những bức rèm trúc rung động như có gió lay.

Những chén trà nơi mặt bàn khua vang lạch cạch.

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ biết rõ điều đó. Song tại hạ lấy làm lạ chẳng lẽ các vị sắp động thủ rồi lại chẳng muốn biết đối thủ có mặt mũi như thế nào sao ?

Không một ai đáp lời chàng cả.

Lâu lắm Lý Ngọc Hàm cười nhẹ cất tiếng:

-Các vị tiền bối đó, trước đây, không thích liên thủ giao đấu, sau đây cũng sẽ không liên thủ giao đấu. Chỉ có hôm nay duy nhất hôm nay thôi. Do đó, các hạ không cần phải biết tất cả năm vị là những ai mà chỉ hiểu là họ có nhã ý hoàn thành tâm nguyện của gia phụ thôi.

Tiểu Phi nhếch nụ cười nhạt:

-Đúng vậy ! Tại hạ biết rõ năm vị tiền bối đến quý trang hôm nay là vì chỗ giao tình ngày trước đối với linh tôn. Tuy nhiên, sự việc hôm nay thực sự ra chẳng rõ do tâm nguyện của linh tôn hay của chính các hạ ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt:

-Tự nhiên là do tâm nguyện của gia phụ !

Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt hắn, từ từ thốt:

-Tâm nguyện của linh tôn ?

Bồng chàng trầm giọng hỏi:

-Lý lão tiền bối muốn thực nghiệm một trận pháp hay muốn hạ sát tại hạ ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt hơn gương mặt hắn trắng nhợt.

Hắn làm sao đáp trôi câu hỏi đó ?

Liễu Vô My mỉm cười vớt hắn liền:

-Vô luận như thế nào, chúng ta phải nhìn nhận là không thể phân biệt được hai lẽ đó.

Tiểu Phi cười mỉa:

-A !

Ánh mắt của Liễu Vô My bỗng sáng lạnh như ánh thép của thanh kiếm báu. Nàng trừng mắt nhìn chàng gần từng tiếng:

-Có gì đâu, nếu trận pháp thập phần chu đáo thì Lưu Hương huynh sẽ là vật tế thần ! Hay tế kiếm cũng thế ?

Tiểu Phi cười nhạt:

-Còn như trận pháp để lộ sơ hở ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Dù có sơ hở, Lưu Hương huynh đừng mong lợi dụng, bởi đối phương của Lưu Hương huynh là năm tay kiếm siêu phàm !

Tiểu Phi ngẩng mặt lên không cười dài:

-Phải ! Rất phải ! Dù trận pháp còn kém khuyết về mặt kỹ thuật dù trận pháp không thành hình thức, có năm vị tiền bối đối chiến, tại hạ cũng phải thúc thủ ! mà trên thế gian này, còn ai mà đối phó cho nổi !

Liễu Vô My trắng trợn gật đầu:

-Đúng vậy !

Tiểu Phi tiếp:

-Thế thì các vị cần chi nói đến trận pháp ? Luận làm chi đến ưu khuyết điểm của trận pháp ? Thà nói ngay ra, hôm nay đúng năm tay kiếm tuyệt đỉnh liên thủ nhau quyết hạ sát tại hạ, có phải là giản đơn chẳng ?

Liễu Vô My thản nhiên:

-Bởi có chỗ phân biệt nên không thể giản đơn.

Tiểu Phi cau mày:

-A ?

Liễu Vô My tiếp:

-Đối phó với năm vị tiền bối, huynh đài tuy không thủ thắng song vẫn có thể đào tẩu. Trên giang hồ con không hiểu huynh đài có thuật khinh công tuyệt đỉnh ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tẩu phu nhân quá khen !

Liễu Vô My tiếp:

-Cho nên, phải có trận pháp. Vào trận rồi, huynh đài có chấp cánh cũng không bay thoát !

Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đoạn thông thả hỏi:

-Tại hạ cùng tẩu phu nhân có oán cừu gì ? Tại sao tẩu phu nhân quyết tâm diệt trừ tại hạ ?

Liễu Vô My chớp mắt, lạnh lùng đáp:

-Chúng tôi đã nói cho huynh đài hiểu rồi ! Đó chẳng phải là ý tứ của chúng tôi !

Lý Quan Ngư ngồi đó, đầu cúi xuống mắt vẫn nhìn vào thanh kiếm trước mặt.

Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô luận là ý tứ của ai, sự tình đã thế nên chấp nhận là thế. Bởi còn làm sao hỏi han gì được Lý lão tiền bối ?

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng hỏi:

-Phát động trận pháp, phải do sáu người là ít nhất, đúng vậy chăng ?

Rồi y đảo mắt nhìn quanh, tiếp:

-Nhưng hiện tại chỉ có năm vị !

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải !

Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

-Chắc các vị chưa nghĩ la Soái Nhất Phàm có thể bỏ đi rồi ?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Có mặt hay không có mặt Soái lão tiền bối điều đó không quan hệ.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt:

-Không quan hệ ? tại sao không quan hệ ? Trận pháp còn thiếu một người ...

Liễu Vô My mỉm cười, chận lời:

-Thiếu thì bổ túc, có sao ?

Nàng không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, day qua năm vị tiền bối, nghiêng mình cúi đầu làm lễ, đoạn thốt:

-Trận pháp đó văn bối từng tập luyện, giả như Soái lão tiền bối không đến, văn bối xin phụ trách phần việc của người vắng mặt. Mong các vị chiếu cố bảo vệ cho !

Năm vị đó không đáp ứng cũng không phản đối !

Một lúc lâu, người cao ốm hỏi:

-Tại sao chồng ngươi không đảm nhận, mà lại để cho người đứng thay ?

Liễu Vô My giật mình:

-Việc đó ... Việc đó ...

Người nhỏ thấp, cất cao giọng:

-Hay là người cho rằng kiếm pháp của nhà họ Lý kém người ? Và truyền nhân của họ Lý không đủ tài đảm đương phần việc đó ?

Liên theo câu nói, chẳng biết lão có ý tứ gì khoa thanh kiếm lên tào muôn ngàn điểm sao bạc, rào rào rơi xuống.

Liễu Vô My nhìn những điểm trắng đó bất động mà cũng chẳng nao núng.

Chừng như nàng thừa hiểu đó chỉ là một hư chiêu.

Sao bạc rơi xuống trước mặt nàng, rơi bao nhiêu, tắt bấy nhiêu.

Rồi, lão ồm cao hỏi:

-Thế nào ?

Lão nhỏ thấp gật đầu:

-Cũng được.

Liễu Vô My cung kính thốt:

-Đa tạ ! Đa tạ !

Nàng trở lại trước mặt Lý Quan Ngư, nghiêng mình thốt:

-Con muốn mượn thanh kiếm của lão nhân gia !

Lý Quan Ngư thoáng đưa ánh mắt lơ dờ nhìn nàng, rồi cúi đầu xuống.

Liễu Vô My vái:

-Đa tạ ơn trọng của lão nhân gia.

Nàng tự hỏi tự đáp, tự hành động. Buông xong câu cảm tạ nàng bước tới, cầm thanh kiếm lên.

Chừng như nơi mắt của lão nhân, những thớ thịt giật giật ánh mắt cũng chớp chớp.

Nhưng, lão không nói một tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa bước đến bên cạnh Tiểu Phi.

Tiểu Phi hỏi:

-Người làm gì thế ?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Họ sáu người, thì chúng ta sao không thể hai ?

Tiểu Phi cười khỏ:

-Tại sao phải cần đến hai người ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Bởi hai bao giờ cũng hơn một.

Tiểu Phi thở dài:

-Nhưng, chết một bao giờ cũng hơn hai !

Hồ Thiết Hoa nắm chặt đôi tay, chưa kịp nói gì, Liễu Vô My điềm nhiên cất tiếng:

-Hồ huynh nên nghe Lưu Hương huynh là phải hơn ! Một Lưu Hương huynh thì còn hy vọng tẩu thoát khỏi trận pháp, nếu có Hồ huynh một bên, thì cái hy vọng đó càng như tan biến trước khi bùng nổ lên vậy !

Hồ Thiết Hoa thoáng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Người .. thực sự không muốn cho ta cùng động thủ song song với người ?

Tiểu Phi từ từ nắm lấy tay y, thông thả thốt:

-Suy nghĩ kỹ lại đi, rồi sẽ hiểu ý tứ của ta !

Nắm bàn tay của Hồ Thiết Hoa, chàng kín đáo lấy ngón tay vẽ trong lòng bàn tay của y chữ : Cứu.

Cứu ?

Đương nhiên, Hồ Thiết Hoa tìm cách cứu bọn Tô Dung Dung chứ nào phải cứu chàng nếu chàng bị khốn trong trận pháp ?

Chàng biết rõ, hiện tại vợ chồng Lý Ngọc Hàm ở tại đây, chẳng khi nào họ rời khỏi nơi đây trong phút giây này. Như vậy, những nơi khác trong Ứng Thụ sơn trang phải bỏ trống, dù có người trấn đóng, vị tất những người đó là đối thủ của Hồ Thiết Hoa ?

Nếu không thừa cơ hội, cứu bọn Tô Dung Dung thì còn đợi chừng nào thuận tiện hơn ?

Hồ Thiết Hoa thở phào:

-Ta minh bạch rồi !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vậy là tốt ! Ta biết, người không thể để ta thất vọng !

Rồi chàng viết tiếp một chữ : Tẩu !

Chàng muốn bảo, cứu các nàng đó rồi, là lập tức tẩu thoát khỏi Ứng Thụ sơn trang ngay.

Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, kêu lên:

-Nhưng người ...

Tiểu Phi gác gác bàn tay y, điểm nhẹ cười trấn an y:

-Giả như người là hảo bằng hữu của ta, thì người hãy giúp ta chuyên tâm chú ý đến cuộc đấu. Nếu động thủ mà cứ bị phân tâm, cứ để cho tính khí cố hữu chi phối, thì còn mong gì thủ thắng ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu.

Tay nắm tay, bàn tay của Tiểu Phi ấm dịu làm sao, còn bàn tay của Hồ Thiết Hoa vừa lạnh vừa ướt.

Y cố gắng bóp mạnh bàn tay của Tiểu Phi, như để chuyển tất cả mọi ý niệm thâm kín phát sanh từ sự kết giao thân mật qua bao nhiêu năm dài.

Lâu lắm y chưa chịu buông tay Tiểu Phi. Chừng như y cho rằng nếu buông ra, là chẳng bao giờ y còn cơ hội nắm lại bàn tay đó nữa ! Vĩnh viễn chẳng còn cơ hội !

Tiểu Phi vỗ tay lên đầu vai y, cả hai nhìn nhau một lúc, sau cùng Tiểu Phi quay nhanh mình đối diện với các tiền bối điềm nhiên thốt:

-Tại hạ sẵn sàng. Xin các vị xuất thủ đi thôi !

oOo

Hồ Thiết Hoa không thuộc mẫu người đa sầu, đa cảm, hơn nữa lúc nào y cũng tin tưởng vào võ công của Tiểu Phi song dù muốn dù không, hiện tại y cũng nghe cay mắt. Nếu có gương mà nhìn vào chắc y sẽ thấy đôi mắt đỏ lên.

Liễu Vô My nhìn Tiểu Phi, khẽ điềm một nụ cười:

-Lưu Hương huynh không dùng vũ khí ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có những lúc, tại hạ cảm thấy, có vũ khí hay không có vũ khí, cũng thế thôi, chẳng quan hệ gì cả, chẳng khác nhau chút nào !

Lão nhân mập lùn, bỗng bật cười ha hả:

-Hắn có cái gan lớn quá !

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Tiền bối quá khen ! Thực ra thì văn bối có cái gan rất tầm thường, mỗi lần bắt buộc phải động thủ, là mỗi lần rung người nhưng chỉ rung trước khi động thủ. Khi động thủ rồi, bao nhiêu sợ hãi đều quên hết ! Quên, chứ không phải can đảm, tiền bối hiểu cho !

Bất thành linh, chàng xuất thủ.

Ngón tay uốn thành móc câu, theo chiêu thức Song Long Đoạt Châu chụp vào mắt Liễu Vô My.

Bị tấn công bất ngờ, Liễu Vô My không phản ứng kịp đành lùi lại mấy bước, gương mặt còn lộ vẻ kinh hãi.

Ngờ đâu, chiêu đó là hư chiêu, đánh ra hư chiêu, chàng dùng tay tả còn tay hữu thì chàng cũng đưa theo rất nhanh, dùng ngón cái và ngón trỏ, kẹp mũi kiếm của Liễu Vô My.

Liễu Vô My nghe toàn thân chấn động một cách dị thường, từ tay Tiểu Phi truyền sang thanh kiếm một đạo kinh lực đặc dị, đạo kinh lực đó, theo thanh kiếm chuyền qua tay nàng, rồi chạy khắp người.

Bàn tay tê dại, cánh tay tê dại luôn, thanh kiếm không còn dính chắc nơi tay nàng nữa.

Tiểu Phi cười nhẹ thốt:

-Đa tạ phu nhân cho mượn kiếm !

Chàng lập luôn hai tiếng đa tạ đến mấy lượt nữa.

-----oOo-----